

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **A. K.**, zast. Mgr. Michalem Poupětem, advokátem, se sídlem Konviktská 24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 7. 2019, č. j. CPR-23361-2/ČJ-2018-930310-V238, a ze dne 23. 7. 2019, č. j. CPR-23361-3/ČJ-2018-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 10. 2019, č. j. 34 A 28/2019 - 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 28. 6. 2018, č. j. KRPZ-59155-34/ČJ-2018-150026-SV, uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), spojené se zákazem vstupu na území členských států Evropské unie po dobu šesti měsíců. Správní orgán prvního stupně shledal, že polské pracovní vízum žalobce neopravňuje k výkonu zaměstnání v České republice. Žalobce nebyl držitelem povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky. Správní orgán prvního stupně dále považoval za nepochybné, že žalobce pracoval pro společnost TEKOO spol. s r.o. (dále jen „TEKOO“) a zaměstnancem polské společnosti LUDDAY SP. Z O.O. (dále jen „LUDDAY“) se formálně stal až později. Pracovní poměr s polskou společností tedy vznikl účelově, mezi ní a společností TEKOO nebyl žádný vztah. Práci pro společnost TEKOO si zajistil sám žalobce. Správní orgán prvního stupně proto uzavřel, že žalobce nebyl vyslán zaměstnavatelem z jiného členského státu v rámci poskytování služeb, a tudíž nemohl v České republice pracovat bez povolení k zaměstnání.

[2] Dalším rozhodnutím ze dne 28. 6. 2018, č. j. KRPZ-55159-35/ČJ-2018-150026-SV, správní orgán prvního stupně uložil žalobci povinnost uhradit náklady řízení.

[3] Žalobce podal proti oběma rozhodnutím správního orgánu prvního stupně odvolání, které žalovaná zamítla v záhlaví uvedenými rozhodnutími (dále také jen „napadená rozhodnutí“). Stejně jako správní orgán prvního stupně dospěla k závěru, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, přestože byl výkon jeho zaměstnání na povolení vázán, a naopak nepřisvědčil žalobci, že byl svým polským zaměstnancem vyslán k výkonu práce ke společnosti CIRINGSA s.r.o. (dále jen „CIRINGSA“). V otázce náhrady nákladů řízení žalovaná poukázala na § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení. Žalovaná obě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně považovala za správná.

II.

[4] Žalobce brojil proti oběma napadeným rozhodnutím žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji jako nedůvodnou zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“). Krajský soud dovodil, že žalobce byl sice z formálního hlediska v pracovněprávním vztahu k polskému zaměstnavateli, ale ve skutečnosti bylo podstatou jeho vyslání zprostředkování zaměstnání, a to nikoli za účelem krátkodobého poskytnutí služby, nýbrž z důvodu integrace na trhu práce bez zákonem stanoveného povolení. Žalobce proto nebyl vyňat z povinnosti mít povolení k zaměstnání na území České republiky. Krajský soud shledal obě napadená rozhodnutí zákonnými.

III.

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost, v níž uplatňoval kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítal, že je zaměstnancem polské společnosti LUDDAY, která jej do České republiky vyslala v rámci přeshraničního poskytování služeb v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb v souvislosti s plněním zakázky pro společnost CIRINGSA. Žalovaná neakceptovala důkazy, které stěžovatel předkládal. Krajský soud, stejně jako žalovaná, vystavěl své závěry výlučně na výpovědi stěžovatele, který nezná smluvní a obchodní vztahy zúčastněných společností, a proto nebyl schopen stěžejní otázky relevantně posoudit. Stěžovatel navrhoval napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti setrvala na svých závěrech a odkázala na vyjádření k žalobě.

IV.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení formálních náležitostí kasační stížnosti. Kasační stížnost byla podána včas a směřuje proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo a jedná za něj osoba oprávněná podle § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

pokračování

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu mimo jiné též z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Tvrdí, že je zde jiná vada řízení před krajským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, aniž však blíže uvádí, v čem tato jiná vada řízení má spočívat. Jak ale vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, nebo též z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47, stěžovatel je povinen kromě označení kasačních důvodů též uvést kasační námítky, v nichž spatřuje naplnění těch kterých kasačních důvodů. To stěžovatel v případě kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neučinil.

[11] Kasační soud přesto opodstatněnost tohoto kasačního důvodu posuzoval, neboť vady, jež jsou pod něj podřaditelné (nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost; nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů; jiná vada řízení, jež by mohla mít vliv na zákonnost rozsudku), jsou vadami natolik závažnými, že je k nim kasační soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), i kdyby je stěžovatel nenamítal. Jejich existence totiž brání věcnému přezkumu napadeného rozsudku z ostatních kasačních důvodů.

[12] Nejvyšší správní soud však nedovodil, že by napadený rozsudek vykazoval takový nedostatek, který by bylo lze podřadit pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Napadený rozsudek je srozumitelný, krajský soud výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení a předestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými stěžejní žalobní argumentaci vypořádal. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, nebo ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37). Napadený rozsudek tedy netrpí ani nedostatkem důvodů. To je ostatně zjevné již ze skutečnosti, že stěžovatel proti němu brojí věcnými argumenty, což by v případě rozsudku nepřezkoumatelného pro nedostatek důvodů nebylo možné. Nejvyšší správní soud současně neshledal ani jinou vadu řízení, jež by mohla založit nezákonnost rozsudku krajského soudu, uvedený kasační důvod tedy není naplněn.

[13] Nejvyšší správní soud se tudíž zabýval zbylými v kasační stížnosti uplatněnými důvody. K tomu dodává, že skutkově i právně obdobnou věcí se v nedávné době zabýval v rozsudku ze dne 23. 1. 2020 6 Azs 252/2019 – 13; neshledal přitom důvod se od jeho závěrů odchýlit ani v nynější věci.

[14] Pro přehlednost kasační soud nejprve uvádí podstatné skutkové okolnosti případu vyplývající ze správního spisu.

[15] Žalobce byl dne 22. 5. 2018 zajištěn při mimořádné pobytové kontrole v provozovně společnosti TEKOO v Uherském Brodě. Předložil platný cestovní pas Ukrajiny s polským národním vízem s platností od 26. 10. 2017 do 5. 6. 2018, s délkou pobytu na 180 dnů, pracovní smlouvu se společností LUDDAY v polštině, dále dodatek k uvedené pracovní smlouvě v polštině a osvědčení týkající se předpisů v oblasti práva sociálního zabezpečení. Zástupce společnosti TEKOO doložil rámcovou smlouvu o dílo a podnájemní smlouvu uzavřené se společností CIRINGSA a docházku žalobce za měsíce duben a květen 2018. Cizinecké policii sdělil, že žalobce pracuje v TEKOO pro společnost CIRINGSA na baličce třídění ovoce a zeleniny za mzdu ve výši 4.300 zlotých, a to na základě smlouvy mezi těmito společnostmi. Práci mu přiděluje mistrová ze společnosti TEKOO. Na pracovišti za něj zodpovídá určená

osoba ze společnosti CIRINGSA. Mzda je vyplácena tak, že společnost TEKOO zasílá finanční prostředky na základě žalobcem odpracovaných hodin společnosti CIRINGSA. Docházka je evidována přes čipy a kontrolována mistry společnosti TEKOO. Materiál a ochranné pomůcky žalobci poskytuje společnost TEKOO.

[16] Dne 23. 5. 2018 bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění. Při výslechu uvedl, že polské vízum si vyřídil za účelem zaměstnání v Polsku, kde pracoval od 4. 11. 2017 do 15. 2. 2018 ve skladu oděvů firmy Denley. V té době se zdržoval výhradně na území Polska. Na Ukrajině si žalobce na internetu našel kontakt na práci v České republice. Zavola na nalezené číslo, řekli mu, že práce je a že s platným polským vízem může v České republice pracovat. Žalobce přijel dne 22. 3. 2018 mikrobusem, který řídil muž jménem V., do Lipníku nad Bečvou, pak jej V. odvezl na ubytovnu do Bánova. Na té ubytovně již byli lidé z Ukrajiny, kteří pracovali pro společnost TEKOO, kteří žalobce vzali do práce. Od 24. 3. 2018 do 22. 5. 2018 žalobce pracoval pro TEKOO. V. posílal peníze jednomu Rumunovi jménem M., který bydlel se žalobcem na ubytovně a který ty peníze vyplácel ostatním. O společnosti CIRINGSA se žalobce dozvěděl až při pobytové kontrole, kdy zaslechl, že pro ni pracuje, do té doby o ní neslyšel. Za svého zaměstnavatele považoval žalobce nejprve V., potom se ale objevil M., žalobce je z toho zmatený. Když ho přivezli, V. mu řekl, že bude pracovat pro polskou firmu. Žalobce neví, pro koho pracuje. Podmínky práce domlouval s V. Domluvili se, že bude pracovat za 73 Kč na hodinu, s prémiei za 83 Kč na hodinu, 12 – 14 hodin denně. Jednou týdně žalobce dostával zálohu 1.000 Kč, peníze chodily na účet M., a ten je předával žalobci. Ve společnosti TEKOO mu zadávala práci a kontrolovala jej mistrová, která byla zaměstnankyní této společnosti. Pracovní pomůcky mu rovněž přidělovala tato společnost. Žalobce se domnívá, že dokumenty, které předložil při kontrole, slouží k legalizaci práce v České republice. Jejich obsah nezná, předal mu je V. na ubytovně, řekl mu, aby je podepsal. Žalobce je podepsal tři nebo čtyři dny po příjezdu do České republiky. Ubytování si žalobce platí sám, z výplaty mu nejspíš srazí peníze za dovoz do práce a z práce, za zdravotní pojištění a za legalizaci práce. Docházku do zaměstnání si žalobce zaznamenával elektronickým čipem, psala jí i mistrová na dílně. Docházku vedla společnost TEKOO. Žalobce pracuje společně s kmenovými zaměstnanci společnosti TEKOO. Polskou společnost LUDDAY žalobce nezná, nikdy pro ni nepracoval, ani nebyl na jejím pracovišti. Podle domluvy s V. měl žalobce pracovat pro TEKOO celkem tři měsíce. Po skončení práce se žalobce chtěl vrátit na Ukrajinu, do Polska by určitě nejel.

[17] Z cestovního dokladu žalobce vyplývá, že žalobce na území členských států EU naposledy vstoupil dne 22. 3. 2018 na základě polského víza typu D, s možností vícenásobného vstupu, platného od 26. 10. 2017 do 5. 6. 2018 s délkou pobytu na 180 dní.

[18] Rámcovou smlouvou o dílo ze dne 1. 11. 2017 se společnost CIRINGSA (zhotovitel) zavázala k zajištění manipulačních prací společnosti TEKOO (objednatele) spočívajících zejména v balících pracích, pikování zboží, příjmu zboží a úklidu. Uvedené společnosti spolu dne 1. 11. 2017 uzavřely i podnájemní smlouvu, kterou se společnost TEKOO (nájemce) zavázala přenechat společnosti CIRINGSA (podnájemci) k dočasnému užívání za úplaty prostory o výměře 300 m².

[19] Žalobce dále předložil pracovní smlouvu (*umowa o pracę*) a dodatek k ní (*aneks umowy o pracę*). Pracovní smlouvu datovanou ke dni 28. 3. 2018 uzavřel žalobce se společností LUDDAY na dobu neurčitou, jako místo výkonu práce byla sjednána ulice Lubelska, Lubartów, odměna byla dohodnuta ve výši 2.100 zlotých. Podle dodatku k pracovní smlouvě ze dne 29. března 2018 se pracovní odměna žalobce navýšila na 4.300 zlotých a místo výkonu práce se přesunulo do Uherského Brodu. Další dokumenty v polštině se týkají přihlášení do polského systému sociálního zabezpečení.

pokračování

[20] Podle sdělení Úřadu práce České republiky – krajské pobočky ve Zlíně ze dne 31. 5. 2018 je žalobce „*blášený na Informační kartu – vyslání k výkonu práce [...] dle § 98 písm. k) – cizinec, který byl vyslán na území ČR v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu EU, CIRINGSA, [...], doba vyslání od 29. 3. 2018 do 29. 6. 2018*“.

[21] Žalobce dále ve správním řízení předložil informaci o nástupu cizince, který nepotřebuje pracovní oprávnění, v němž je jako jeho zaměstnavatel uvedena společnost LUDDAY a jako osoba, u níž je vykonávána práce na území České republiky, společnost CIRINGSA. Rovněž doložil záznam v polštině o bezpečnostním školení vyhotovený společností LUDDAY a smlouvu o poskytování příhraničních služeb ze dne 2. 10. 2017, kterou se společnost LUDDAY zavázala provádět pro společnost CIRINGSA dokončovací stavební práce, balící a úklidové práce, a to prostřednictvím svých zaměstnanců, kteří budou vysláni na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie. Součástí správního spisu je též závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce na Ukrajinu, vydané Ministerstvem vnitra dne 24. 5. 2018.

[22] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území [České republiky – pozn. NSS] přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území [České republiky – pozn. NSS] zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání*.

[23] Cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván v České republice, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty (§ 89 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, dále jen „zákon o zaměstnanosti“), popřípadě má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky (§ 89 odst. 2 téhož zákona). Uvedená povolení se nevyžadují k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie [§ 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti].

[24] Tuto výjimku však „*nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vyslání pracovníků za účelem poskytování služeb. [...] členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematicku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 289/2017 – 31).

[25] Žádná z okolností stěžovatelova případu však nenasvědčuje tomu, že by svou hlavní činnost vykonával pro polskou společnost LUDDAY a že by se po skončení „vyslání“ navrátil do Polska. Naopak, stěžovatel při výslechu uvedl, že do Polska jet neplánoval, chtěl se vrátit na Ukrajinu. Stěžovatel sice na přelomu let 2017 a 2018 po určitou dobu pracoval v Polsku, avšak pro jinou společnost (Denley). Po skončení práce pro tuto společnost se podle všeho vrátil

na Ukrajinu, kde si domluvil práci v České republice (jak sám uvedl, kontakt si našel na internetu). Poté jej zprostředkovatel přivezl přímo do České republiky (přes Slovensko). Dne 24. 3. 2018 začal stěžovatel pracovat v provozovně společnosti TEKOO, a to pod přímým vedením zaměstnanců této společnosti, kteří mu též kontrolovali docházku. Jak správně zdůraznila žalovaná, pracovní smlouvu se společností LUDDAY stěžovatel podepsal až dne 28. 3. 2018, byl tedy přijat do zaměstnání polským zaměstnavatelem v době, kdy již několik dní pobýval a pracoval v České republice (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2019, č. j. 6 Azs 42/2019 – 19). Stěžovatel nepovažoval společnost LUDDAY za svého zaměstnavatele. Lze též poukázat na to, že smlouvy, které spolu uzavřely společností LUDDAY, CIRINGSA a TEKOO, neobsahovaly žádný konkrétní předmět plnění (vymezení poskytované služby).

[26] Na základě těchto okolností Nejvyšší správní soud uzavírá, že vyslání stěžovatele do České republiky představovalo samostatný předmět poskytované služby, stěžovatel plnil své úkoly pod dohledem a vedením pracovníků společnosti TEKOO, tedy podniku, který jeho práci přímo využíval. Jednalo se tudíž o vyslání za účelem poskytnutí pracovní síly, které bylo fakticky agenturním zprostředkováním zaměstnání, na něž se § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nevztahuje (již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 289/2017 – 31 či rozsudek ze dne 7. 2. 2018, č. j. 6 Azs 306/2017 – 25; srov. též rozsudky týkající se zprostředkování zaměstnávání cizinců s polskými pracovními vízy ze strany společností CIRINGSA a TEKOO, například ze dne 13. 12. 2018, č. j. 2 Azs 243/2018 – 17, ze dne 10. 1. 2019, č. j. 7 Azs 275/2018 – 19, ze dne 6. 3. 2019, č. j. 7 Azs 37/2019 – 15, ze dne 6. 6. 2019 či ze dne 19. 9. 2019, č. j. 6 Azs 83/2019 – 13).

[27] Nejvyšší správní soud dodává, že uvedený závěr by nemohly zvrátit ani svědecké výpovědi statutárních orgánů společností CIRINGSA a LUDDAY, které stěžovatel ve správním řízení navrhoval vyslechnout. Žalovaná rozhodovala na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, jádro sporu mezi ní a stěžovatelem spočívalo v právním posouzení věci. Svědectví zástupců uvedených společností by mohla pouze potvrdit právní vztahy mezi nimi, které jsou zřejmé již z listinných důkazů (viz výše), avšak nemohla by ovlivnit, pod jakou právní normu správní orgány zjištěný skutkový stav podřadí (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 6 Azs 42/2019 – 19) a jak tudíž věc právně posoudí.

[28] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že správní orgány i krajský soud dospěly ke správnému závěru, že stěžovatel byl v České republice zaměstnán bez povolení k zaměstnání, což je důvodem pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není naplněn.

[29] Stěžovatel v kasační stížnosti brojil proti všem výrokům napadeného rozsudku, a přitom žalobou napadal, a tedy předmětem přezkumu v řízení před krajským soudem bylo, též rozhodnutí o nákladech řízení (viz výše odst. [2] a [3]). V kasační stížnosti však žádné konkrétní námitky proti závěrům krajského soudu, jež přijal v odst. 44. napadeného rozsudku k rozhodnutí žalovaného o nákladech řízení stěžovatel, neuvedl. Nejvyšší správní soud však nemá povinnost za stěžovatele doplňovat či za něj vyhledávat argumentaci, která by jeho obecné či chybějící námitky upřesnila či doplnila. Nyní tudíž pouze pro úplnost uvádí, že závěrům krajského soudu nelze ničeho vytknout a kasační soud se s úvahami, jež ve zmíněném odst. 44. napadeného rozsudku krajský soud vyslovil, plně ztotožňuje.

[30] Uplatňoval-li konečně stěžovatel v kasační stížnosti kasační důvod vyplývající z § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., nezbyvá než znovu zdůraznit, že konkrétní kasační námitky podřaditelné tomuto stížnostnímu důvodu nikterak nevymezil. V takovém případě však kasačnímu soudu

pokračování

nesvědčí právo ani povinnost domýšlet za stěžovatele nevyřčené a lze shrnout, že k uvedenému kasačnímu důvodu nemá pro absenci konkrétních tvrzení Nejvyšší správní soud povinnost cokoliv dalšího uvádět.

V.

[31] Kasační stížnost pro právě uvedené není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[32] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná byla ve věci účastníkem úspěšným, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti. Kasační soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu